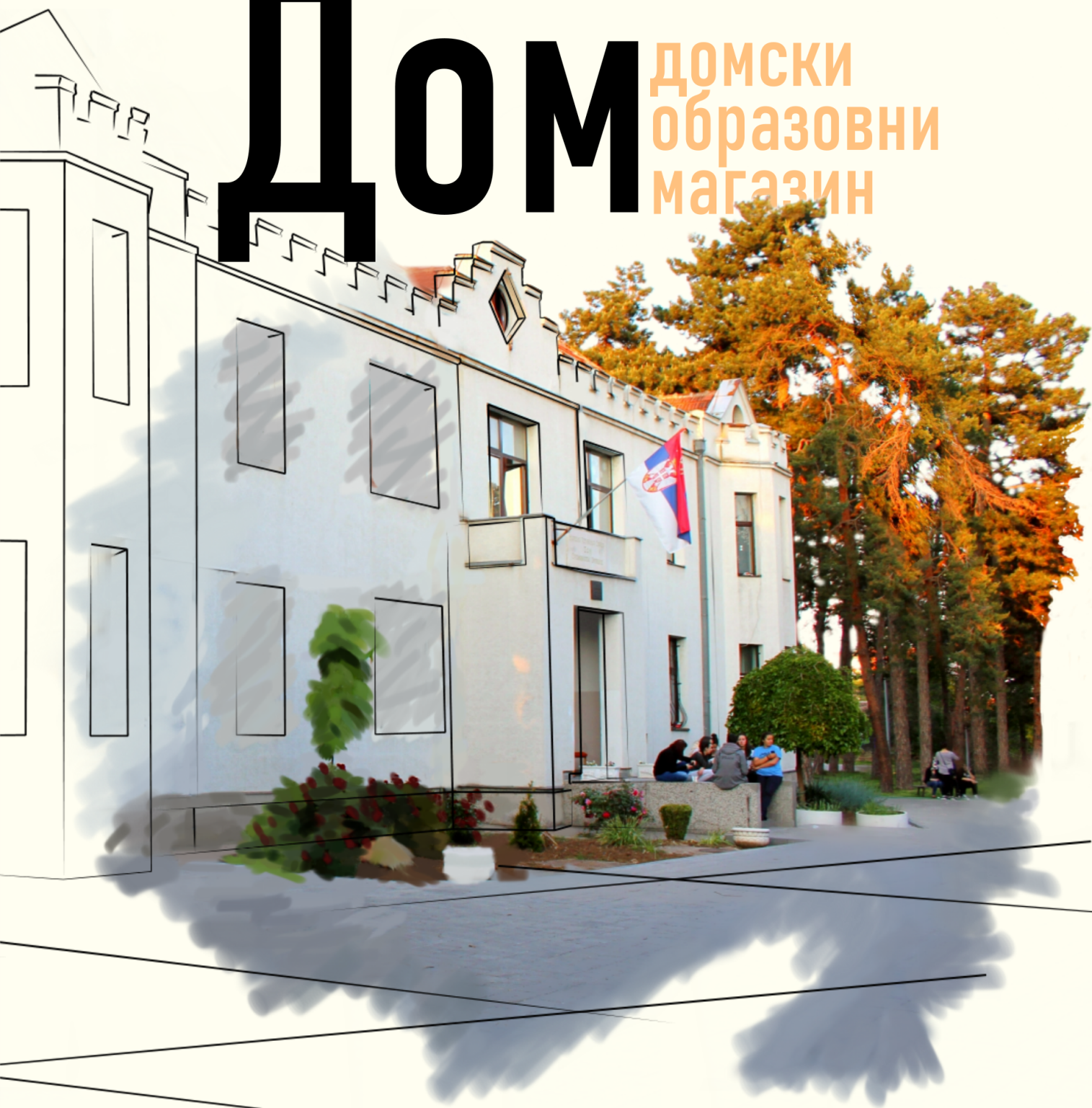

ДОМ

ДОМСКИ
ОБРАЗОВНИ
МАГАЗИН

Редакција часописа ДОМ захваљује:
Ученицима, васпитачима, педагогу, психологу и директору Дома ученика средњих школа Ниш

Главни и одговорни уредник:
Драгана Голубовић, координатор васпитне службе

Дизајн и припрема за штампу:
Петар Виријевић, ученик

Дизајн насловне стране:
Петар Виријевић, ученик

Ученици новинари/фотографи:
Невена Николић, Кристина Кољковић, Анђела Филиповић,
Светлана Коцић, Јелена Гајић, Сара Столић, Анђела Спасић,
Симић Јована, Невена Лазаревић, Марија Николић, Павле Тешић.

Васпитачи сарадници:
Сузана Вукашиновић, Александар Сератић, Миљан Перовић,
Драгана Голубовић, Драгана Крстић, Зорана Васић, Марија Коцић,
Видосава Цветковић.

Садржај:

Домске вести.....	3
Адаптација у Дому.....	8
Слободне активности.....	11
Наградна екскурзија.....	14
Уметнички кутак.....	15
Уметник из другог угла.....	17
Концерт Маестре.....	20
Музички кутак.....	21
Препорука музике.....	22
Литерарни радови.....	23
Препоруке књига.....	27
Хемијада.....	28
Фестивал Сомбор.....	29
Наши успеси.....	30
Матурска журка.....	32
Постер.....	33
Дан Дома.....	34
Домска слава.....	35

Драги читаоци,

Добродошли у нови број часописа ДОМ.

Потрудили смо се да у овом броју понудимо разноврсне садржаје, са жељом и надом да ће вам неке стране привући пажњу, забавити вас или насмејати. Најважније од свега је да смо радили са уживањем, а идеје које овог пута нисмо реализовали сачекаће следећи број.

Циљ овог часописа је да упути у занимљива дешавања у Дому, да у први план истакне различите таленте ученика да о савременим темама пишу из своје перспективе.

На овај начин желимо да промовишемо таленат, знање и креативност и афирмишемо успехе и залагања наших ученика.

Доносимо вам извештаје са различитих дешавања на којима смо учествовали, креативне и надахнуте литерарне радове, корисне информације о културним дешавањима, препоруке књига и филмова.

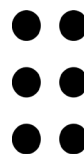
Захваљујемо се свима који су допринели реализацији часописа и позивамо вас да узмете учешће у креирању следећег броја, јер свака нова идеја је добродошла.

Ваша редакција

Домске вести

На почетку школске 2019/2020., у току септембра, у циљу адаптације ученика на нови град и дом, одржана је пројекција филма о „Енглеско-српском дечијем дому“, где су се ученици упознали са историјом и традицијом Дома ученика у Нишу. Пројекција је била намењена првенствено ученицима који су по први пут у Дому, због подстицања адаптације и социјалне интеграције.

Традиционално, чланови музичке секције посећују Нимус , отварање овог фестивала 24.октобра, концерт Јована Колунције и гудача Св.Ђорђа, као и пијанистички концерт на затварању Нимуса.

Уеници Дома и чланови фото секције су 23.октобра посетили изложбу фотографија „Antikatharsis“ и „Rat race“, младих уметника Ђорђа Живковића и Тијане Матић у кафеу „СБС“.

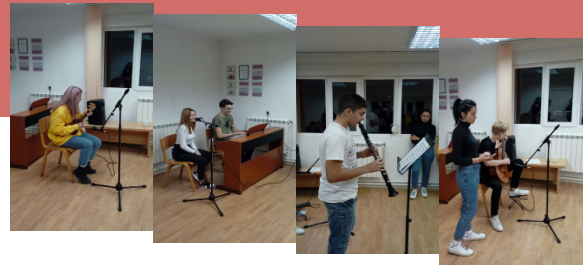
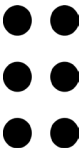
Такође је у септембру рганизован спортски турнир у малом фудбалу на спортском терену објекта „Стеван Синђелић“. Учествовало је седам екипа из оба објекта, а финале је одржано 1.октобра у спортској хали „Шивара“ између екипа „Young boys“ и „ФЦ Павијани“.

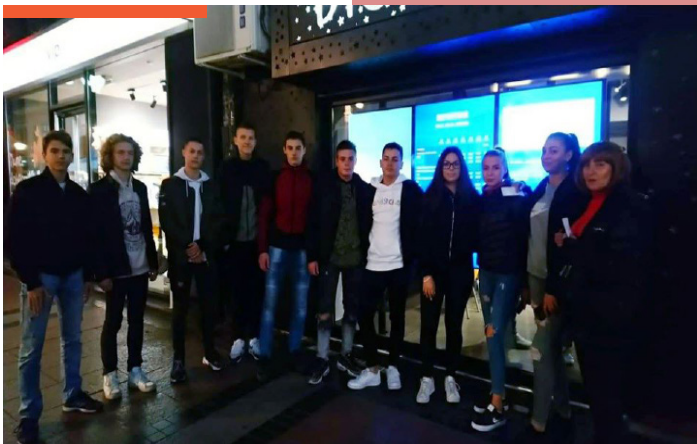
У организацији Домског парламента 24.октобра је одржано филмско вече у објекту „Стеван Синђелић“, а у објекту „Димитрије Туцовић“ 26.децембра.

Чланови музичке секције одржали су концерт добродошлице првацима под називом „На млађима свет остаје“ у музичком клубу објекта „Димитрије Туцовић“ 30.октобра, када је изведено десет песама из категорије класичне и поп музике.

У конференцијској сали објекта „Диитрије Туцовић“ 31.октобра је одржана трибина на тему „Вршњачко насиље у домовима ученика средњих школа – превенција и сузбијање“. Предавачи су били др Олга Милојковић, дечији неуропсихијатар и Братислав Тимотијевић, дугогодишњи руководилац одсека за сузбијање малолетничке деликвенције ПУ Ниш. Поред великог броја наших ученика и васпитача трибини су присуствовале и колеге из Дома ученика средњих школа из Крагујевца.

Током новембра и почетком децембра реализован је пројекат „Плесом до осмеха“ у сарадњи са Факултетом за спорт и физичку културу – катедра за плес, где су студенти на занимљив начин уводили ученике у свет плеса.

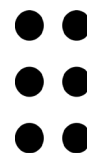

За похваљене ученике организована је посета биоскопу „Вилин град“ за пројекцију филма „Екипа“ 17. новембра.

На светски дан особа са инвалидитетом, 5. децембра, чланови драмске секције су посетили представу „Зана Замфировић“, која је била хуманитарног карактера. У представи су дебитовале и две чланице драмске секције.

У склопу уметничке секције одржана је вајарска секција у Енглеском дому.

16. децембра одржан је пријатељски турнир у стоном тенису између нашег и Дома из Алексинца

Ученици Дома и чланови литерарне секције посетили су 10. децембра промоцију књиге „Небеске хероине света“ ауторке Радмиле Тонковић у Дому војске.

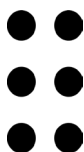
17.децембра је организовано предавање на тему „Умеће комуникације у реалном и виртуелном свету“ а предавачи су били чланови организације ОПТИМ-УМ.

25.децембра наши ученици учествовали су у активности под називом маскембал у Уметничкој школи.

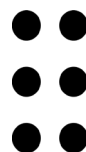
26.фебруара је одржана радионица на тему болести зависности са посебним освртом на болести савременог доба (прекомерна употреба мобилних телефона и видео игрица). Предавачи су били чланови организације ОПТИМ-УМ.

АДАПТАЦИЈА НА ЖИВОТ У ДОМУ

Ученици домова ученика средњих школа пролазе кроз период средње адолесценције (обухвата период од 15. до 19. године) и налазе се у специфичним условима који су одређени одвојеношћу од примарне породице и правилима организације живота и рада у дому. Дакле, поред бурних промена које се одигравају унутар њих самих носе се и са немалим променама у спољашњем свету. Фактор који значајно помаже адаптацију на измењене услове живота, али и премошћавање кризних периода, јесу блиски међуљудски односи. Један од најпродуктивнијих приступа у проучавању блиских односа јесте терорија афективне везаности, чији је творац енглески психоаналитичар Џон Болби.

Адаптација. Под адаптацијом се подразумева прилагођавање промењеним условима како би се развио најповољнији однос са средином уз најмањи утрошак енергије, што у случају адаптације на домске услове живота подразумева могућност неометаног учења и социјализације. На тај начин се од ученика очекује да: познаје организацију дома, начин његовог функционисања, поштује правила понашања, зна своја права и обавезе у односу на живот у дому, прихвата одвајање од куће и живот у дому, уме да брине о себи и својим стварима, уме да изрази тугу због одвојености од породице, сналази се у окружењу у коме су дом и школа, зна где и на који начин може да добије потребне информације и помоћ. У реализацији циљева адаптације важно водити рачуна да адаптација не одведе у конформизам – поистовећивање са улогом, стандардима, ставовима и мисаоним обрасцима заједничке групе, као ни у малдаптацију – ризична понашања, страховања, завист, љутњу.

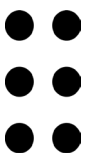
Теорија афективне везаности. Према теорији афективног везивања, у најранијем детињству, између детета и родитеља се успостављају специфичне афективне везе. На основу квалитета ових веза, дете формира тзв. Унутрашњи радни модел, односно слику себе (скуп очекивања и веровања детета о себи самом) и слику других (скуп веровања и очекивања детета у односу на друге), који перзистирају кроз читав животни век особе, обликујући делимично и квалитет одраслих веза. Укрштањем унутрашњих радних модела формирају се обрасци афективне везаности. Доминантни обрасци афективне везаности адолесцената и одраслих су: сигурни, несигурно-избегавајући, несигурно-преокупирани и несигурно-дезорганизовани. Афективна везаност се проучава и преко својих функција. Заправо фигура афективне везаности се користи за задовољавање три функције афективне везаности: одржавање близине, уточиште и сигурна база. Промене афективне везаности у адолесценцији одвијају се у функцији сазревања, кључни задатак адолесценције је развој аутономије. Када дете улази у адолесценцију има тенденцију да се одваја од афективних веза са фигурама родитељског типа и долази до промене позиција фигура афективне везаности у хијерархији, па се круг фигура који могу да задовоље социјалне и емотивне потребе шири на: пријатеље, партнере, терапеуте, институцију... Како код ученика у домовима већ постоји смањен контакт са родитељима може се очекивати да су поред родитеља значајне фигуре на које се ученици могу ослонити у остварењу функција афективне везаности васпитачи, вршњаци и партнери. Прве промене које се могу предвидети су време и дистанца од фигуре везаности која се може толерисати. Како дете расте жеља за физичком близином постепено се замењује жељом за одржавањем психолошке близине на основу постигнутог осећања сигурности. У детињству, дете тражи близину и утеху када осети опасност, док адолесцент тражи близину и утеху у форми савета.

Афективна везаност за васпитаче и стручне сараднике као фактор адаптације. Посебно је важно нагласити значај васпитача и стручних сарадника у току трансфера функција афективне везаности за вршњаке у периоду адолесценције, јер је контаминиран још увек незрелим мишљењем, понашањем, емоционалношћу и вршњачком копетитивношћу. У том смислу је њихова улога у организацији и координацији свакодневног живота у колективном смештају, који носи специфичну динамику вршњачких интерперсоналних односа, од пресудног утицаја. Поред тога,

- ● васпитачи и стручни сарадници у домовима ученика играју главну улогу у пружању помоћи ученику да се на адекватан начин прилагоди и прихвати новонасталу промену.
- ● Ученици тако могу користити васпитаче и стручне сараднике као сигурно уточиште
- ● и сигурну базу како би ослободили истраживачко понашање и адаптирали се на нове услове живота. При том играју важну улогу у помоћи ученицима да усвоје стратегије и превладају стрес настао променом животне средине. Таква интерперсонална размена укључује размену емоција, потврђивање, пружање подршке, вођство, помоћ у адаптацији, учењу, социјализацији, стицању животних вештина и оспособљавању за живот у заједници. С обзиром на то да ученици граде афективну везаност у односу са васпитачима, васпитачи имају прилику да утичу на унутрашњи радни модел себе и другог и тиме помогну очување осећања истоветности у кризном периоду адаптације на нове услове живота, као и да развију: толеранцију на фрустрацију, осећање самопоуздања и поверења у сопствене способности, суочавање са обавезама и проблемима.

Од активности које помажу развијању афективне везаности и олакшавају адаптацију важно је поменути: упознавање са ученицима, одржавање родитељских састанака, упознавање са индивидуалним карактеристикама ученика, интересовањима ученика, породичним миљеом ученика, пружање помоћи ученицима у прихватању промене кроз саветодавни рад, доступност васпитача ученицима, усмеравање ученика, помоћ ученицима у усвајању адекватних стратегија превладавања стреса, пружање помоћи ученицима у организацији учења и учењу, помоћ ученицима у реалном сагледавању сопства, упознавање ученицима са главним објектима и институцијама у граду, приказ филма о Историјату Енглеско-српског дома и радионица на тему адаптације, укључивање ученика у секције, укључивање ученика у активности дома попут одржавања „50 година постојања гимназије Светозар Марковић“, посета другим домовима попут посете ДУСШ „Патријарх Павле“, одржавање књижевних вечери.

Закључак. Питање је колико је случајност што у енглеском језику речи породица и присан имају исти корен. Свако од нас осећа потребу за истоветношћу и континуитетом и налази свој ослонац, упориште и „дом“. Места, мириси, звуци и слике значајних тренутака детињства и зрелијих доба бивају изразито урезана у наш мозак, чине део наше самоспознаје, која има кључну улогу у остваривању психолошке добити. Јако осећање повезаности, поверења, припадања које се јавља у доживљавању дома и у близини особа са којом смо то осећање изградили представља рефлексију сагласности онога што је у нама са оним што је изван нас, онога што смо били, што јесмо што желимо да постанемо. Кроз афективну везаност за васпитаче и стручне сараднике врши се трансфер функција афективне везаности и они сада могу да се користе као сигурно уточиште и сигурна база за освајање новог поља живота, попут адаптације на нове услове живота. Тиме се ученици помажу да направе мост између онога што су били, што тренутно постају и што у перспективи могу постати.

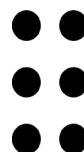

АКТИВНОСТИ

СЛОБОДНОГ ВРЕМЕНА

Поред дана проведеног у школи и библиотеци, нашим ученицима је добро дошао мали предах, тако да се трудимо да слободно време искористимо што је најбоље могуће. Секције дома су право решење за креативно, а уједно и здраво коришћење слободног времена.

СПОРТСКИ КУТАК

Већ дуги низ година спортске секције остварују веома добар резултат како на такмичењима тако и на самим тренинзима. Физичка активност је један од најважнијих корака ка здравом животу и развоју деце, зато се трудимо да уз мало мотивације и труда постигнемо што више резултата. Поред учесталих турнира које спроводи дом, као и ова секција, ученици се уче тимском раду, а пре свега међусобном поштовању.

Поред кошаркашке, фудбалске, одбојкашке секције, секције стони тениса, стрељаштва, постоје и оне које можда физички не захтевају неку спретност, али зато представљају веома тежак задатак уму, а то је – шах.

Наша секција шаха подстиче све младе људе да се опробају у нечему новом, да се предају новим изазовима и развију своју интелигенцију. Много ученика, определили се за ову секцију због доброг дружења, а уједно и љубави ка откривању нечег новог. Питали смо Данијелу Петровић, ученицу Правно-пословна школе, III разреда и првакињу у шаху на досадашњим домијадама, да са нама подели своје утиске.

„Од како сам почела да играм шах, мој живот се променио. Почела сам да га схватам другачије. Раније нисам имала представу о томе шта значи **жеља за успехом, труд, борба**. Одувек сам била такмичарског духа, и одмах након доласка у дом, изразила сам интересовање за секцијама, нарочито за шаховском. Још од малена гајим неку посебну љубав према овом спорту, иако је за мене он одувек представљао нешто више од самог спорта. Док су остале девојчице тренирале одбојку, рукомет, ја сам тренирала шах. Многи су ме питали шта ту видим занимљиво, због чега сам баш то изабрала, нико није схватио ту моју љубав према игри. Поред свега тога, пријављивала сам се на бројна такмичења из којих сам излазила са новим знањима, искуствима. Иако су домијаде за мене представљале нешто потпуно ново то ме није обесхрабрило, већ ме је додатно мотивисало да се још више трудим, напредујем. Моја прва домијада за мене је представљала нешто посебно, ново. Иако сам претходно учествовала на бројним такмичењима нисам била довољно искусна. Првенствено, жеља ми је била да стекнем нове пријатеље, а тек онда да победим. Тако је и било, упознала сам нове људе, из других окружења са којима сам и дан данас у контакту. Иако смо по броју победа биле прве, добиле смо дисквалификацију због неправде. На почетку је то у мени изазвало разочарење, али сам касније схватила да је све то живот, да ћемо често доживљавати успехе, али исто тако и падове. И након тог пада нисам одустала, наставила сам да се трудим. На ред је дошла и друга домијада, само много успешнија. Овог пута постали смо републички прваци. Такође, стекла сам бројне пријатеље. Били смо смештени у дому у Врању, сваки сат проводила сам са другарима, излазили смо, играли различите спортове, причали, певали и дружили се. Играјући у тиму, научила сам шта значи тимски рад. Научила сам како треба комуницирати и сарађивати са другима. Домијаде су ме повезале са бројним пријатељима, јер сам првенствено отишла са циљем да се добро забавим, да се дружим, па тек онда да победим. Наравно, посебно ми је значао успех који смо постигле, али дружење на домијадама представља нешто још посебније.“

УМЕТНИЧКИ КУТАК

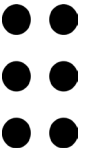
Све што човек ради и у шта улаже љубав, вољу и жељу јесте уметност, јер уметност није ништа друго него рад прожет љубављу. Тај рад може бити најпростији, али и онај највиши, најбитније је да мења свет на боље. Уметност вуче друштво напред. Зато уметничке секције нашег дома допуштају ученицима да сву своју љубав испоље на један диван начин. Било то руком или покретима тела.

Наш уметнички кутак чине бројне секције које развијају машту, а уједно испуњавају слободно време ученика.

Поред секције модерног плеса и фолклора, које своју уметност испољавају покретима тела и кореографијом ту су и оне које остављају трајни печат о животу у дому, било то визуално или уз звуке предивних нота инструмената.

Секције примењене уметности, као и цртања и сликања у деци буде потребу да што више разоткривају своје таленте и способности, за које можда и нису били свесни да се налазе у њима.

Уметност свако другачије осећа. „Ја, лично, уметност доживљавам попут ветра - стално осећаш да је ту, да је присутна, да дува од некуд, а не можеш да је видиш. Уметност се доживљава. Њоме се усхићујеш, заљубљујеш, очовечујеш, њоме изражаваш своја најдубља осећања, примећујеш детаље, откриваш страст, пловиш у будућност. Уметност је за мене увек нешто лепо. Али кључно питање - на који начин лепо? Уметност мора да буде лепа сама по себи, чак и ако говори о најружнијим темама, јер циљ уметности је да у људима пробуди осећање за себе и за друге око њих, а то се може постићи само на један лепо украшен и стилски обликован начин. Уметност је део живота, а сам циљ људске креације, обликовање нечег новог, стварање неког дела које ће остати иза нас јесте само по себи лепо., рекла је Марија Николић, ученица III године Уметничке школе сликарског одсека, која већ сваке године учествује и вредно ради на побољшању свог талента, а притом доноси нешто ново у установу нашег дома.

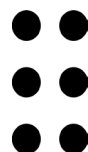
Наградна екскурзија

25. и 26. маја 2019. године организована је наградна екскурзија за ученике Дома који су остварили запажене резултате у току школске године. Дестинација: Сомбор, најзеленији град у земљи, град препун историје, традиције и уметности на чијим улицама се још воде стари фијакери.

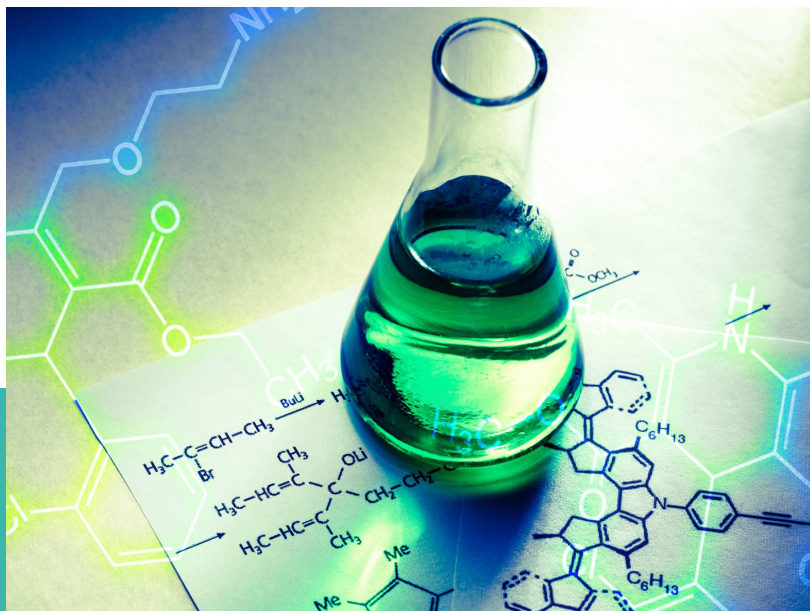

Домученика у Сомбору купио је овог последњег мајског викенда средњошколце из Ниша и Алексинца који су са својим вршњацима из Сомбора имали прилику да обиђу знаменитости града. Зграда Жупаније са раскошним парком у коме расте егзотично дрво „бођош“ оставила је велики утисак на ученике и била место на којем је усликан највећи број селфија. У овој згради налази се и највећа слика у Србији, а и у Европи „Битка код Сенте“ из 1896. године о чијем настанку и историји је говорио кустос.

Градски музеј у коме је изложена целокупна историја града импресионирао је ученике својим богатим садржајем, као и галерија „Милан Коњовић“, која чува збирку

од преко 500 одабраних радова чувеног сликара које је велики уметник поклатио свом родном граду. Својом лепотом и духом времена када је изграђено, Сомборско позориште одише посебним шармом, а прича о његовој изградњи и историји заокупила је пажњу наших домаца. Поподнева су била резервисана за спортска надметања. Екипе за одбојку и мали фудбал одмериле су снаге на теренима дома, где су у пријатељским утакмицама ученици показали борбеност, спортски дух али и толеранцију. Уз пуно смеха и позитивне енергије са спортских терена су се преселили у просторије дома где је организована журка. Из града Лазе Костића отишли смо пуни утисака, богатији за нека нова познанства. Овај лепи град, опеван у песми, обасјан сунцем и окићен зеленилом остаће нам као лепа успомена и место на које се свакако треба вратити.

2 4.003

Не мијда

Племенит гас

Прво учешће Дома ученика средњих школа Ниш на Хемијади у Крагујевцу, 6. марта 2020. године, оставио је позитивне утиске на наше представнике. Циљ ове манифестације првенствено је дружење и склапање нових пријатељстава, а не само надметање међу ученицима. Похвалили би организацију која је омогућила да сви учесници посете Природно – математички факултет и упознају се са могућностима које он пружа. Такође, ученици су имали част да присуствују предавању српског академика Ивана Гутмана.

Поред свих лепих успомена, вратили смо се са освојеном другим местом, које је освојила ученица IV године Јелена Гајић. Захвалнице су добиле и остале учеснице Светлана Тасић, Кристина Кољковић и Анђела Филиповић.

Петар Виријевић
II година Електротехничке школе

Уметност из другог угла

Уметност није само појам који подразумева потезе четкице на белом платну или пак сенчење графитне оловке на белом папиру. То није само мастило на жутој хартији или по која нота виолине. Уметност је нешто што се не сагледа очима, већ срцем.

- ● Наиме ово је опште схватање о томе колико су све струке поједнако важне и испољавају уметност на свој начин.

Још као мала, Тамара Стојановић, сада ученица II године Електротехничке школе „Никола Тесла“, је још као мала била заљубљеник у видео игрице и програмирање истих, зато је са великом жељом уписала ову школу. На пиатње -шта јој се највише допада на смеру информацијоних технологија, са осмехом је дала једноставан одговор:

„ Овај смер је све што сам желела, тако да мој одговор је –све, зато бих ову школу , као и већ поменути смер препоручила свима који воле програмирање и намеравају тиме да се баве“.

Када је реч о будућности, желела би да себе оствари у сваком виду програмирања и да постане узор свим младим талентима.

Милош Костић, ученик 2. разреда Гимназије „Светозар Марковић“ специјалног одељења за математику. Ову школу уписао је са жељом да се усаврши у области математике и информатике. Љубав према математици добио је на јако чудан начин, наине као мали уопште није волео да учи, а математика је била предмет који је могао пратити уз логичко размишљање. Још у вртићу је приметио да му баш тај предмет представља неки вид занимљиве игре, па су га родитељи усмерили ка тој области. Што се тиче Милошове будућности, планира да упише факултет који везан за математику, али тренутно више тежи ка софтверском инжињерству. У средњу школу, Милош доноси бројне награде, како из математике, тако и у области информатике. На питање да ли би ову школу препоручио другима и зашто, одговорио је :

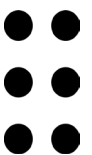
„Професори стручних предмета, математике, физике и информатике су јако добри у преношењу знања, док професори општих покушавају што више да нам помогну узимајући у обзир да смо ми математичари.“

Ову школу, Виктор Мичић, ученик 3. године Гимназије „Светозар Марковић“ природно математичког смера, уписао је због љубави према математици, а уједно и новим изазовима. Ова школа је сама по себи јако успешна, зато је за Виктора она представљала конкуренцију са другим ученицима, а уједно и један нови изазов који је себи поставио. На самом почетку био је у недоумици и хтео да упише физику, али онда је схватио да област физике везује само за бројна такмичења, али не и за љубав као што је математика. На питање, зашто баш математика, одговорио је :

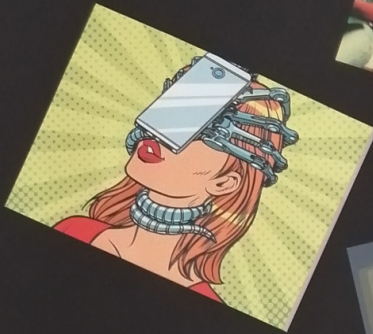
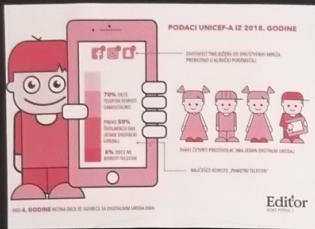
„У односу на друге предмете који се уче напамет, окренуо сам се другачијем начину размишљања у којем ми је управо математика помогла, никада нисам знао крајњи исход задатка, зато сам заволео логику и она за мене представља један вид игре.“

Своје слободно време, поред бројних такмичења, Виктор користи учећи нове језике и откривајући нове ствари, редовно уде у третану која му помаже да одмори ум од претераног размишљања и обавеза. Себе у будућности види у области компјутера било то програмирање или општа информатика.

ИНТЕРНЕТ ЗАВИСНОСТ

Primećujete da na internetu provodite više vremena nego što ste planirali.

ADDICTED

Kako prepoznati zavisnost?

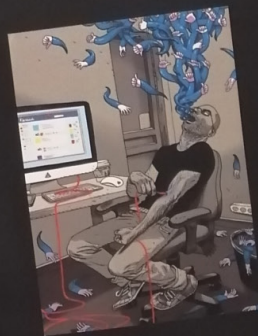
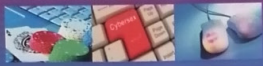
Za neke je i provesti nekoliko minuta bez 'veze sa svetom' gotovo nezamislivo, a ukoliko zaista ostanu bez pristupa internetu, prolaze pravu zavisničku krizu.

Porast broja zavisnika od interneta

- U poslednjih deceniju-dve,
- u svetu i kod nas, broj zavisnika od interneta je u stalnom porastu.
- Procenjuje se da svaki osmi korisnik interneta ima neke od znakova koji karakterišu zavisnost od interneta.

Internet zavisnost se ispoljava u više oblika:

- zavisnost od surfovanja internetom
- zavisnost od sajberseksa
- zavisnost od uspostavljanja prijateljskih veza putem interneta
- zavisnost od internet kockanja
- zavisnost od komputera uopšte

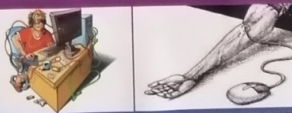

Do zavisnosti najcesce dovode:

- Internet (društvene mreže i razni sajtovi)
- Igrice (uglavnom online igrice)

Upotreba interneta postaje dominantna životna aktivnost koja ga izoluje u odnosu na ostale društvene tokove, i koja stvara negativne posledice po njega i njegovu okolinu.

Internet je moćan medijum koji je najveće svetske medijateka, izvor informacija ali i medijum koji "ukida granice" i povezuje ljude. Razmena elektronske pošte, čet, video i audio komunikacije sa poznatim i nepoznatim ljudima su dostupni na "samo jedan klik".

Internetom povezani svet, globalno okruženje, je "svet na dlanu" i "svet na ekranu", VIRTUELAN svet u kome naša deca žive i odrastaju ali sve više to je STVARAN svet, koji ima svoje korisne strane i opasnosti! Decu treba naučiti da žive u tom novom svetu i vaspištati ih kako da iskoriste prednosti i da se zaštite od opasnosti!

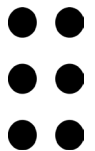
ДОМ УЧЕНИКА - НИШ

СУЗАНА ВУКАШИЊЕВИЋ
АЛЕКСАНДАР СЕРАТЛИЋ
МИЛАН ПЕРОВИЋ
УЧЕНИК : ПРАБЛЕ ТЕРИЋ

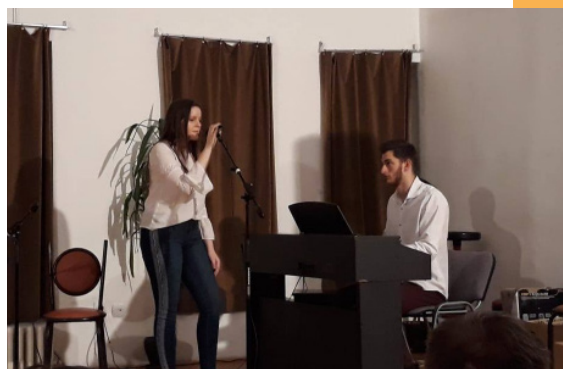

НАШ КОНЦЕРТ

гимназији
„Светозар
Марковић”
на дар

21.марта 2019. године наша музичка секција је својим богатим концертним репертоаром увеличала прославу 65. година постојања нишке гимназије „Светозар Марковић.” Предвођени руководиоцем секције, васпитачем Александром Марковићем и професорима Музичке школе Ниш, Анитом Ферлеж Ераковић и Далибором Марковићем, наши ученици су извели бројне композиције класичне, етно, популарне, као и филмске музике у свом аранжману и свим присутнима приредили праву музичку гозбу. Свечаном салом гимназије орио се Златни дан, Молитва, Vagarolle, Калајџијско коло, Кад ходаш, Thank you, next... Нашим драгим комшијама и добрим сарадницима, гимназији Светозар Марковић, још једном честитамо значајан јубилеј!

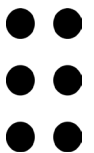
КОНЦЕРТ КВАРТЕТА „МАЕСТРЕ”

Неуморној музичкој секцији можемо да захвалимо што смо имали прилике да 23. априла уживамо у репертоару квартета „Маестре” кога чине професорке МШ „Петар Кранчевић” из Сремске Митровице: Милда Кузминац и Душанка Гавриловић (клавир), Зорица Опачић (тамбура) и Јелена Влаовић (флаута).

Њихов репертоар чине дела класичне музике, али у јединственим аранжманима која за циљ имају да ученицима приближе ову врсту музике, као и уживање у свим њеним лепотама.

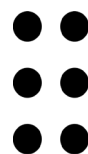
На ово чаробно музичко путовање кренули смо из сале гимназије „Светозар Марковић” и овом приликом се још једном захваљујемо нашим гошћама на инспиративном концерту, са жељом да нам оваква окупљања пређу у традицију.

МУЗИЧКИ КУТАК

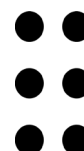
Музика је врста уметности која нас свакодневно окружује и чини саставни део нашег живота. Музика је, по дефиницији, уметност која звуцима изражава осећање, расположење, ставове и представе о догађајима. Музику волимо, одрастамо уз њу и сакупљамо успомене. Зато наши ученици на музичкој секцији развијају своје способности, откривају нове ствари, упознају нове пријатеље и најважније стварају предивне успомене.

Прво интересовање за музику Иван Бранковић ученик 3. разредна Музичке школе, добио је на сасвим другачији начин. Наиме, Иван је жељу за музиком изразио када је био још дете. За Нову годину је од својих родитеља, уместо играчке аутића, затражио гитару. Уписао се у нижу музичку школу, а након тога љубав према музици је била све јача и изразио је жељу да упише музичку школу. Гитару професионално свира девет година иза којих се крије доста награда освојених на различитим такмичењима. На питање о његовој будућности везане за музику без имало размишљања одговорио је: „Планирам да упишем академију, а након ње мастер студије“. За њега је музика све на свету, када музика не би постојала свестан је да би морао да пронађе неко друго занимање, али никада не би давало исти осећај као музика.

Петар Павловић, ученик 2. Године Музиче школе интересовање за музику приметио је још као мали јер је и сам одрастао у породици музичара. Његова инспирација за упис у нижу музичку школу, били су његови родитељи. Свира клавир већ девет година и освајао је бројне награде широм Србије, а и у иностранству. На питање – како планира своју будућност и шта би радио да нема музике, одговорио је „Мој план је врло једноставан, али тражи веома пуно напора и вежбе, желео бих да упишем академију и да се остварим као музичар соло каријере, а када не би било музике вероватно бих морао да се пронађем у нечему другом и створим нове снове“.

Интересовање за музику, Растко Живадиновић, ученик 2. разреда Музичке школе. приметио је на крају основне школе, до тада музика је за њега представљала само хоби, али како је време пролазило схватио је да је то нешто чиме он жели да се бавим целог живота. Музиком се бави десет година и слободно може рећи да је она постала његова свакодневница. Виолину је почео да свира са шест година, а инспирацију за то добио је са свега 4 године и за то је био заслужан Новогодишњи концерт где је и први пут зачуо звук виолине. Та жеља за музиком градила се годинама, тако да је одлучио да упише музичку школу и иде ка остварењу својих циљева. Иако је јако млад посетио је пуно места и такмичења где је освојио безброј награда. „Када би ми неко одузео музику не бих знао шта даље и где уопште припадам, музика је нешто што ми даје енергију и вољу за стварање нечега новог. Након средње школе желео бих да упишем музичку академију и постанем прва виолина, а након тога ко зна којим путем ћу отићи“, рекао је Растко.

ARTISTS

ALBUMS

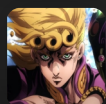
SONGS

Favorite's

Senorita
Shawn Mendes & Camila Cabelo

3:15

Fightong Gold
CODA

4:06

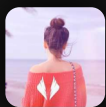
Boy with luv
BTS

3:51

RASA
Под фонаром

2:51

I'ts you
Aki Gatie

3:41

New Playlist

Kiša
Klinac

3:49

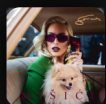
Koraci u noći
Vuk Mob & Vojage

4:06

Kotor
Galija

3:33

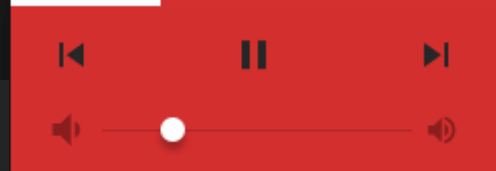
Mišići
Senidah

4:19

Indigo
Rasta

3:43

Fightong Gold
CODA

Duration	4:06
Size	4.41 MB
Year	2019
Bit rate	192k
Sample rate	48000

Lyric's:

Осећаш тежину ту у себи
Ко да судбина више те не жели
Снови твоји остали покривени

Више нема нигде да се бежи
Ланац који те држи још је тежи
Шта год се деси, нећемо одустати

Док време тече и ти, сву наду губиш
Светло недотакнуто видиш
Разлог за живот тражим, у рукама нашим
Користићемо за свет окуртни

Fighting Gold

Сви златно се боримо
У срца наша верујемо, да наду ту не дајемо
Светло покрићемо

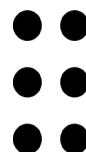
Ићићемо против бога, да би нашли снагу тога
Против кога ћемо се борити

Fighting Gold

Литерарни радови

Када би било ко поменуо интернат, односно дом ученика, прва слика коју већина деце створи у глави је нека установа са зидовима хладних боја у којој станују деца која се осећају као да су у затвору. Неки људи до краја свог живота остану у тој заблуди, а они други, који се уистину сусретну са тим „страшним“ домом ученика из корена промене своје мишљење.

Деца из различитих разлога долазе у дом. Може то бити удаљеност места у ком живимо од града у ком идемо у школу, може бити због самоће која нас обузима када због школе у другом граду живимо сами, због финансијске ситуације која не омогућава неки други вид смештаја... Шта год да је, сви се ми упознамо овде, склопимо пријатељства и делимо лепе и тужне тренутке, собу, сто за оброк. Када сам дошла овде стекла сам доста добрих пријатеља. То су били људи слични мени, за које и нисам баш веровала да постоје, људи вредни поверења. Неки од њих ће ми можда остати пријатељи за цео живот, али сигурно и лепа успомена из тинејџерских дана. Колико год нам ова установа пружала све што нам је потребно за фин боравак, ипак се морамо суочити са оним што нас највише мучи током боравка у њој – носталгија за својим местом и породицом. То је нешто кроз шта је сваки домац морао да прође. Када сам имала такве моменте трудила сам се да проводим што више времена са пријатељима како бих се мање осећала усамљено. Једна од најчешћих грешака домаца је погрешан став према васпитачима. Они су све само не досадни људи који нам не мисле добро. То су људи који нам овде замењују родитељску фигуру и којима се увек можемо обратити ако имамо било какав проблем, или нам је потребна помоћ, па чак и да необавезно поразговарамо и нашалимо. Никада не треба имати предрасуде. И зато сада, када ми неки пријатељ, који не станује у дому, каже да му се не допада и да никада не би могао да живи тамо, ја се само насмејем и кажем да грешим, јер ће ми дом остати једна од најлепших успомена и место на где сам провела мали али незаборавни део свог живота.

АЛИ НИКО ДА СЕ СЕТИ

Ко још зна незнане хероје? Ко још зна њихова имена? Где нестаје правда? Где нестаје победа? Где нестаје опроштај? Где нестаје милост? Ово је нека проклета земља. Куд' ће брат на брата? Куд' ће сељак у војнике? Куд' ће мајка без сина? Ово је нека проклета земља. У рововима душе пламте, умиру и одлазе ко зна где, нестају у магли. Остају незнани и заборављени јунаци. Ал' нико да се сети незнаног хероја, што свој живот незнани даде за браћу и сестре младе, за отаџбину. Каљаве ти руке гледам, војничке млади, ти незнанче, војничка ти душа стрепи. Душа јунака незнанога. Не знаш ти више ни кога браниш, све је нестало, немаш више ни за кога да стрепиш. Стојиш на мајчином гробу. Сузе ти низ образе клизе. Војничка ти душа пати. Јунак си, каже народ, само кад часно умреш, након смрти, кад црна земља те прекрије. Где је ту правда? Бориш се за отаџбину, за незнане и знане. Гинеш више него што ће ико то чинити. А зар ико може часно умрети или погинути? Зар је и једна смрт правична и по заслуги? Ово је нека проклета земља. Докле више брат на брата? Докле више сељак у војнике? Докле да мајка остаје без сина? Хладан ветар прелази преко црне земљице, што војника стаситог додирује и милује. Свуда око њега је тама. И молим само за тишину, за спокој, за мир војницима заспалим. За несталу им душу. Моле и мајке и изгинула браћа, сељак и војник. Моле за тишину... за спокој... за мир...

Али, нико да се сети незнаног јунака...

Али, нико да се сети мајке у црнини...

Нико да се сети...

Анђела Спасић

III разред Музичке школе

Јер ја ноћас тако слатко сних, тако слатко да речи не могу постојати да опишу такво шта. Ма када помислим сада, а мени све срце заигра, сав устреперим и мисли почну да ми луатју, да нестају, да се шире и да иду тако далеко и у дубину и у ширину... Далеко, далеко... Стварају се у танану нит, плету се, плету, у неко вретено. Па га плетилца плете, плете па пара... у нити што се шире у далеко и непознато. А летиш ли ти? Летиш ли, како летим ја, у нешто несуђено, кроз јастуке од пене и праха и тајни скривених, када се сетим оног меканог летњег мириса што кроз ваздух пршти. И да ли си болна, болна како ја могу бити? Да те срце стеже, ма да хоће да прсне, да из груди нестане. Да у ушима тако страшно почне да бруји, да шушти? Ја сам ти болан како никад нико није ни знао да може да буде. А у ноћ тамну, кад сва светла занеме и све птице заћуте... Моје срце остане само да куца, само и болно... Па се месечини јада, тихо, готово шапатам, како је страшно што су људи тако зли да би и сунце продали, само да могу, али да све сакрију од себе самих тако да им похлепе не фали. И тихо још шапће оно „Болно умреће од љубави, од јада, од света и муке“, ал не чује месец више, не слушају чак ни звезде. Бежи, дете! Трчи, ма лети ако знаш! Пустите нек те неке друге струје воде, нек те воде далеко, у непознато, незнано и тајно...

КАД МЕСЕЦ ПРЕСТАНЕ ДА СЛУША

Трчи, дете! Бежи, ма лети, ако зажелиш! Пустите нек те неке друге струје воде, нек те носе у далеко, у непознато, незнано и тајно. Пустите, не измичите се, пустите да бар данас друкчији ветрови дувају. Али нека остане тајна, нек се не зна да сам постојао, да сам ти ово рекао, ти пргави девојчурку. Сањаш ли ти?

Анђела Спасић
III разред Музичке школе

ЗНАЈ ДА ТЕ ВОЛИМ

Знај да те волим, да ти се надам
Да када тиха ноћ пада
Твоје име дрхтавим гласом изговорим
И пригушен смех испустим

Знај да те чекам, да те сањам
И када се месец сунцу клања
Отворим очи, а унутар њих се
Јасно види твој лик

Знај да ти посвећује најлепше стихове
Из романа преписујем најлепше ликове
И маштам да док ласте у пролеће језде
На небу заједно бројимо звезде

Знај да чезнем да ти одам највеће тајне
Да заједно досегнемо висине сјајне
Да ти будем светло у тамним ноћима
И једина љубав у твојим очима

Симић Јована
II разред Медицинске школе

ЈЕДАН ТРЕНУТАК ПОКЛОЊЕН ТЕБИ

Ти ме инспиришеш да пишем
Помажеш ми да срећу дишем
Показујеш ми видике нове
И ускачеш у моје снове

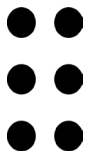
У неко вечерње доба глуво
Тихо ми шапућеш на уво
Говориш ми разне ствари и чудеса
Чак и о оном чудовишту из Лох Нес

Залудиш ову моју наивну главу
Стварима типа –како обити браву?
Или, како у три потеза урадити ово
Те како се пише које грчко слово

Од тебе ја свашта научим
Није да се не помучим
Док схватим шта си хтео
Прође ми живот цео

Али зато те волим толико
Не, ти ниси свестан колико
Ма не, то је сувише мало
Много је више љубави у моје срце стало

Зато и пишем само о теби
Не могу то више да држим у себи
Једини разлог што ово сричем
Јесте тај што не могу да вичем!

Невена Лазаревић
IV разред Медицинске школе

ПИСМО САМОМ СЕБИ

Ти што седиш и ћутке читаш ово могао би да прозбориш коју реч кроз те јецаје који ти не допуштају да допреш до гласа. Зашто сажаљеваш себе? Где су нестале све оне дивне речи саткане од нити паукове мреже, где си ти нестао? Зар ћеш посустати јер нека маска заузима твоје место у позоришту где си принуђен да одиграш стотину пута исту улогу? Зар те погађа чињеница да више ниси марионета небитних људи, конци су нестали, а иза њих остале бледуњаве успомене умазане мастилом пера. Папир губи сјај, постаје налик пожутелом листу који кад кад сретнем на улици гледајући у ситне капи кише који додирују хладан бетон. Обриши те сузе, не можеш бити као они ако не живиш животом дворске луде или пак желиш то бити? Не, мој отац није директор пропале фирме која је тренутно на врхунцу свог рада, а банкрот некако иза угла прети стварајући се као сена када се сунце пробије кроз облаке. Не, моја мајка није доктор или пак на високом положају о коме сви говоре данас. Мој отац не облачи пар одела и лаковане ципеле, нити има торбу од најскупље коже, оно што он има предмет је подсмеха.

Не, моја мајка не носи уску сукњу нити је на штиклама свакодневно, не може пријуштити скупу шминку и фризуру сваког дана, али и она има нешто што је ствар исмевања. Зној, крв, умор, жуљеви на рукама који се зацеле, али само дан после долазе нови још дубљи, бол се постепено повећава, а шта је са умором? Постаје све тежи, све већи из дана у дан. Дрхтавом шаком брише чело пуно зноја, бол у леђима прелази на главобољу, али нема назад. Корак по корак пролази сваки дан, сваки сат, његове сузе никада нисам видела, његов умор покривен је осмехом када може да ме види барем тих пар дана, пар сати, а ја? Ја се понашам као дериште говорећи да не желим живот какав је сада, станем и размислим куда идем, којим путе желим да ходам онако усправно без сагњања главе. Да ли је икада рекла колико је тешко када се срце стеже јер не долазим по три недеље, да ли је изустила које немој када бих требала са станице да коракнем у воз и одвезем се у сасвим друго место, тамо где моји снови почињу? Није, заборавила је ту бол и закопала је у неку рупу покрај среће недозволивши да видим сузу која кане из њеног ока и више пута него што мислим. Зашто не носи штикле? Отечена стопала не допуштају да дође до потпуног сјаја, проширене вене и капилари попуњавају листове ногу откривајући ту трупку бола која је сакривена у сржи срца. Седим и пишем ово, а разлог је непознат, барем сам мислила да није познат мојим мислима, али ти ланци које ме држе оковану за разум не дају ми да пустим душу да води. Колико тога заправо имам, колико тога ми је дато, а ја? Седим и гледам у пространство испред себе размишљајући шта даље, шта ако заправо ја нисам за ово место? Покушавам да смислим добро образложење тражећи неки други посао коме бих могла да се бавим. Можеш погодити, ништа не проналазим. Све је некако монотono и тихо без уметности, зашто бих уопште живела за уметност када могу живети уз њу? Можда моји потези четкице тренутно нису најјаснији и не успевам да владам сликарством како сам ја мислила да ћу моћи. Можда она крива линија на цртању и до пола осенчена флаша могу померити границе графитне оловке. Можда моје оцене нису огледало онога што ја заиста јесам, знаш можда не разумеш шта заправо желим рећи. Могу бити и најгори ученик гледајући своје радове колико се разликују од осталих и пустивши коју сузу додати последњи валер, могу слику покварити додовањем које непримерене боје, могу урадити много тога доброг или лошег на крају ће ме ипак осуђивати и говорити како не припадам тамо где сада јесам. Мој осмех тиме постаје искренији јер сам сигурна да припадам тамо, можда јесам најлошија, можда ми треба времена или пак више рада. Без обзира на све ово наведено ја знам да могу, знам да сам овде сам разлогом и нећу допустити да се предам без борбе. Не, не желим да имам мајку или оца који ће доћи и средити моје оцене, а ја ћу само седити и смешкати се из угла учионице. Мој рад је мој рад, мој зној, је мој зној, оно што ја постигнем је одраз онога што ја заправо заиста јесам. У ствари хајде да се вратим на ону причу са почетка, дакле, моји родитељи ми не могу купити куле и градове, водити ме где год пожелим, а знате шта ми могу пријуштити? Могу ми приуштити љубав, срећу и васпитање. Када немаш много, знаћеш да цениш сваки динар у новчанику, али када имаш много ни то ти никада неће бити доста, то је у ствари баланс који мораш схватити. Захвална сам што знам како физички рад изгледа и како заправо је тешко радити. Драго ми је што је моја игра била у старој шупи и песку испред старог дрвета ораха. Драго ми је што су моје игре биле пуне среће, драго ми је што сам имала детињство какво би свако дете пожелело. Хвала мојим родитељима који су ме одгојили да знам границе моје пристojности и финоће, до граница моје нељубазности и љутње, подизали су ме онако како доликује, зато ја са поносом могу да кажем одакле сам и да изговорим њихова и мене као нешто најсветлије. Можда не видим то сада, маска је пала преко мог лица и не сагледам ствари из других углова, али све више их губимо, време је кратко, неће чекати на нас да се присетимо шта су праве вредности. Зато устани и сети се зашто си баш ту где јеси, зашто баш ти седиш и читаш ово што ја пишем? Иди тамо где нема пута, али иза њега остави траг, али никада немој заборавити ко си и одакле потицеш.

ФЕСТИВАЛ ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ

У СОМБОРУ

ДУША У ДУШИ

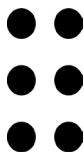
Када те повреде,
Сломе ти срце,
Осећаш се повређено,
Плачеш у себи.
Ипак се смејеш
Да нико не види
Колико туге има у теби.

Колико се патње
И истинске боли
Крије у твојој души,
Јер воли.

Ноћ је твоје омиљено доба.
Буди тишину,
Срце из гроба
Што одавно тамо
Закопано стоји.
Само у углу,
Јер, свега се боји.

До њега нико не може доћи,
Крије се тамо,
Дубоко у ноћи.

У дубини душе,
Бола и патње,
Овакве ноћи се
једине памте.

У Сомбору, граду културе трећег новембра Дом ученика средњих школа Сомбор окупио је средњошколце и њихиве васпитаче из домова ученик из целе Србије. Повод је био фестивал љубавне поезије Иван Пангарић. На овом фестивалу представљала нас је Сара Столић са својом песмом Душа у души коју је рецитовала Јасмина Митић.

МЕСЕЦ

Молим ноћи да не ћуте,
нису нам све речи љуте,
ал' к'о да ће сваког трена
ухватити тиха сена..
тиха сена тихе ноћи
најављује шта ће доћи.

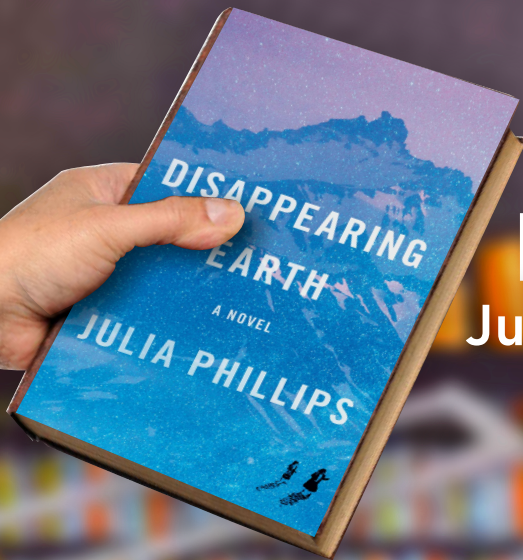
Ех, још нам та нада оста,
стоји тамо, испод моста,
држи чврсто, гради срећу,
ја без среће душу нећу.

Срце само нека ћути,
јер то што зна, то боли,
а ти само слуги
шта може да каже кад
воли.

Емоције су чаше пуне до
дна,
постоји ли неко ко се сећа
давног сна?
као рана пуна соли,
срце уме јако да заболи.

Цели дан дан он чека
да падне доћ црна,
да изађе у пуном сјају,
јер тада се душе највише
кају.

Disappearing Earth
Julia Phillips

У једном трену
Gijom Muso

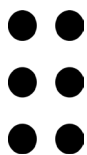

Мистерија седам сатова
Agatha Christie

Девојка од папира
Gijom Muso

JoJo's Bizarre
Adventure
Hirohiko Araki

Сваког пролећа на регионалним и републичким сусретима домова, популарним „Домијадама“, окупљају се средњошколци из целе Србије. Тих дана „домови домаћини“ пуни су веселе граје, такмичарског духа и добре енергије. Након вишемесечних припрема, ученици и њихови васпитачи једва чекају да се покажу у најбољем светлу и освоје што више првих места. Али, осим резултатима и медаљама, ученици се надају и радују добром проводу, упознавању нових другова и другарица, а можда и којој новој симпатији. Тако се, између голова, шаховских потеза, плесних корака и потеза четкицом, дешава оно због чега ова такмичења имају посебну драж – стварају се незаборавне успомене и рађају пријатељства, и ове године, са Домијада доносимо прегршт лепих успомена, као и медаља.

Наши успеси

И ове године, са Домијада доносимо прегршт лепих успомена, као и медаља.

У марту смо се дружили и такмичили на Регионалној домијади у културно уметничком стваралаштву у Зајечару где смо остварили следеће резултате:

- I место у категорији популарне музике са композицијом „Једанаест“ Марије Шерифовић
- I место у категорији ликовне уметности – изложба ученичких радова
- I место у категорији ликовни рад – цртеж, Страхиња Накић
- I место у категорији издавачке делатности – ДОМСКИ ОБРАЗОВНИ МАГАЗИН
- II место у категорији литерарни рад – Невена Николић
- II место у категорији класичне музике са композицијом „Barcarolle“
- III место у категорији модерног плеса „Continuum King Push“
- III место у категорији ликовни рад – цртеж, Гаврић Катаринанека и за читав живот

Дом ученика из Врања је затим био домаћин Регионалне домијаде у спортским дисциплинама са које носимо, поред дивних успомена, и следеће пехаре:

- I место мали фудбал мушка екипа
- I место кошарка мушка екипа
- I место кошарка женска екипа
- I место шах мушка екипа
- I место шах женска екипа
- I место шах- Мићовић Никола
- I место шах- Богдановић Анђела
- I место стрељаштво женска екипа
- I место стрељаштво - Татјана Тасић
- I место стрељаштво - Богдан Пешевски
- III место мали фудбал женска екипа
- III место одбојка женска екипа
- III место стрељаштво мушка екипа
- III место стрељаштво- Нађа Васић
- III место стони тенис мушка екипа

Дом ученика из Врања је још једном угостио све домове ученика који су се такмчили у спортским дисциплинама, овога пута из целе Србије. Наши резултати су:

- I место стрељаштво женска екипа
- I место стрељаштво - Татјана Тасић
- I место шах женска екипа
- I место шах- Богдановић Анђела
- II место кошарка мушка екипа
- II место шах- Мићовић Никола
- III место шах мушка екипа
- III место мали фудбал мушка екипа
- III место стрељаштво- Нађа Васић

Мај је био резервисан за такмичења на републичком нивоу. Дом ученика Лесковац је, као и увек, био савршен домаћин свим регионима који су се надметали у културно уметничким дисциплинама, а наш Дом је остварио следећи успех:

- II место у категорији популарне музике са композицијом „Једанаест” Марије Шерифовић
- II место у категорији ликовни рад- цртеж, Катарина Гаврић

Честитамо свим ученицима, васпитачима и стручним сарадницима који су својим великим залагањем и преданим радом донели овакав успех нашем Дому!

Журка! Журка!

Сваке године долази то време којег се можда боје, можда га прижељкују, а можда обоје, каква год се дилема створила у њиховим главама, наши матуранти опраштају се од домског живота и крећу у неки сасвим нови свет иза ког остављају безбрижно детињство проведено у овој установи.

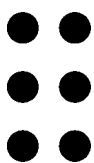
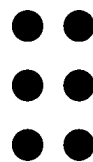

Прослављени су успеси, труд, залагања, а пре свега један период живота који ће дуго остати упамћен. Похваљено је и награђено доста ученика, од којих су: Гаврић Катарина, Анђела Богдановић, Никола Мићовић.

Поред суза које су испуниле то вече, атмосфера није остала на сетном тону, већ ју је кроз присећање старих договодштина и успомена пратио смех и радост, а све то уз звук добре музике. Иако знају да повратка нема и да сваким минутом корачају ка својој будућност, свесни су да ће Дом за њих увек представљати другу кућу и место коме се увек могу вратити.

Свети Димитрије Солунски

Дан Дома

